

Constance Chatterley

Lady Chatterley elozslat egy félreértést

Az aggodást csak hagyja meg ma másnak,
uram, a centit dobja messze el!
Ön kellőképpen, úgymond, felszerelt.
Hogy szubkután vagy invazíve ásnak

a műszerükkel, mit se számít, más hat
más helyeken, de ön csak kezdje el,
ha padlizzán, ha pöttynyi kis szeder;
ha fél, hogy jobban örvendünk a fásnak:

a nyújtózásra kényszer útján rábírt,
kis zárwatermő zöld uborkaszár
is nyújthat viszketésre sürgős gyógyírt,

tehát legyen nyugodt, uram, habár...
de tényleg nem a méret az, mi számít:
a magabiztosság, mi vele jár.

56

Lady Chatterley festője

Most jelöljön meg!
Legyek én végül
a kiválasztott.
Our future is bright,
higgye el, kedves uram,
nekünk áll a zászló.
Fessen meg! Az leszek,
aki a képről visszanevet.
Pingáljon magáévá!
Most pedig írja, hogy örökké!
S az írás rajtam
tartson addig,
amíg tejfehér ajándéka
hasamra szárad.

Lady Chatterley a barlangban

Az eleje egyszerű. A vége az, amit
nem értek. A vér beáramlik, belső nyomás,
barlangos test. Látható, tapintható,
érzékszervvel bemérhető, konkretizálható,
íz, szag, miegymás. A kérdés nem ez.
Nem ez forgat tengelyük körül, alul,
felül, majd megint alul, izmot megfeszítve,
izzadt, mértani testeket tenyeremmel bejárva.
A szingularitás. Az felfoghatatlan. Maga
a pillanat, fodrozódó gépolaj-időben,
átfordulás, csupa határ, csupa, él,
csupa sík, aztán a semmiből, rázkódás,
hullámzás, mérhetetlenség. Egy pillanatilag, soha
nem tovább, figyelemre érdemes, aztán megint
nehézkedés, csiszolódás, mechanika. Ezt a
pontot kutatom, tudományos igénnyel,
lepedőmet mosva, mosva, foltos lepedőmet,
összekent, egykor fehér, kísérletekbe belefoszlott,
szakadt lepedőmet. Nem adom fel. Nem feladható,
mert igazságként lehetetlen elfogadni mást,
mint ami azonos körülmények között
azonos eredménnyel megismételhető.

57

Lady Chatterley felkel az íróasztaltól

Elég volt a versből. A történetekből is.
A formátlan keltészta-időből
önkényesen szagatni ki kört, szívecskét,
csillagot. A folyóba merítve
megőrizni egy vödörnyi vizet
a tenger sójától. Görcsösen
keresni értelmet a lehullott
és az ágon maradt levelek,
a holtak és élők folyton változó
mintázatában.
Fölállok az asztaltól.
Hogy viszkít iszom, vagy kilakkozom
a körmöm – ebben a helyzetben
egyformán helyénvaló.